

გიორგი ხუციშვილი

15.11.1948 – 4.10.2013

ბიოგრაფია

გამოჩენილი ქართველი კონფლიქტოლოგი, კონფლიქტოლოგიის დარგის ერთ-ერთი დამფუძნებელი საქართველოსა და კავკასიის რეგიონში, მშვიდობის დარგის მეცნიერი, ფილოსოფიის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, გიორგი შოთას ძე ხუციშვილი, დაიბადა 1948 წლის 15 ნოემბერს ქ. თბილისში, შოთა და სოფიო (სამიკო) ხუციშვილების ოჯახში.

1966 წელს გიორგი ხუციშვილმა დაამთავრა თბილისის ი. ვეკუას სახელობის 42-ე ზოგადსაგანმანათლებლო მათემატიკური სკოლა #და იმავე წელს ჩაირიცხა ივ. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტში მექანიკა-მათემატიკის ფაკულტეტზე, რომელიც წარმატებით დაამთავრა 1971 წელს.

1971-1972 წწ. მუშაობდა ინჟინერ-მათემატიკოსად საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის მართვის სისტემების ინსტიტუტში. 1972-1979 წწ. – მკვლევრად, შემდეგ წამყვან მკვლევრად საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის ფილოსოფიის ინსტიტუტში.

1976 წ. დაიცვა საკანდიდატო დისერტაცია თემაზე: „უსასრულობისა და მისი აბსტრაქციის პრობლემა მეცნიერებაში“ და ივ. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტში მიენიჭა ფილოსოფიის მეცნიერებათა კანდიდატის ხარისხი 1977 წ.

1979 წელს გიორგი ხუციშვილი საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის მეცნიერების მეთოდოლოგიის საბჭოში თავმჯდომარის მოადგილედ, შემდეგ თანათავმჯდომარედ აირჩიეს. მეცნიერების მეთოდო-

ლოგის საბჭოს 1988 წლის ჩათვლით თანათავმჯდომარეობდა. ეს იყო მიხეილ გორბაჩოვის „პერესტროიკის“ პერიოდი. იმ დროს მეცნიერების მეთოდოლოგიის საბჭო დემოკრატიული რეფორმების საჭიროებებზე ატარებდა რეგულარულ სამეცნიერო საჯარო ლექციებს, სადაც მას ხშირად ინვედენენ ლექციების წასაკითხად. 1988 წლის ოქტომბერში ოლაფ კრესსემ, გდრ-ის კულტურული ლიგის სახელით (Eastern-German organization Kulturbund) აღნიშნული ლექციების წასაკითხად იგი გერმანიის დემოკრატიული რესპუბლიკის რამდენიმე წამყვან უნივერსიტეტში მიიწვია (ალექსანდრე ჰუმბოლტის უნივერსიტეტი, აღმ. ბერლინი; კარლ მარქსის უნივერსიტეტი, ლეიფციგი, ჰალესა (ზაალე) და დრეზდენის უნივერსიტეტები).

1982 წ. ატესტაციის უმაღლესი კომისიის (ქ. მოსკოვი) მიერ მიენიჭა ფილოსოფიის მეცნიერებათა პროფესორის წოდება. 1987 წ. წარმატებით დაამთავრა თბილისის უცხო ენათა ინსტიტუტის გაძლიერებული კურსი – „ინგლისური ენის სინქრონული თარგმანი“ – და გადაეცა დიპლომი. 1988 - 1990 წლებში საქართველოს განათლების სამინისტროში სოციალურ მეცნიერებათა განყოფილების ხელმძღვანელად განაგრძო მუშაობა.

1991 წ. მისი რუსულენოვანი გამორჩეული ნაშრომის – „თეორიული აზროვნების სტრუქტურის გენეზისი“ (1989) («Генезис структуры теоретического мышления» Тбилиси, «Мецниереба», АНГССР, Институт Философии) საფუძველზე გიორგი ხუციშვილი მიიწვიეს ქ. კიევში, სადაც უკრაინის მეცნიერებათა აკადემიის ფილოსოფიის ინსტიტუტის სპეციალიზებული საბჭოს სხდომაზე 28.07.91 წ. დაიცვა დისერტაცია და უკრაინის მეცნიერებათა აკადემიის მიერ ფილოსოფიის მეცნიერებათა დოქტორის წოდება მიენიჭა. ხარისხის მინიჭება დაამტკიცა ატესტაციის უმაღლესმა კომისიამ (ფილოსოფიის მეცნიერებათა დოქტორი, დიპლომი ДТ # 011423, გაცემული ქ. მოსკოვში უმაღლესი საატესტაციო კომისიის მიერ 1991 წ. 13 დეკემბერს, პროტოკოლი 46დ/8).

1992 წლიდან თბილისის უცხო ენათა სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტის სამეცნიერო საბჭომ გიორგი ხუციშვილი პროფესორად აირჩია. ამავე ინსტიტუტში იგი ფილოსოფიის კათედრის დოცენტის თანამდებობაზე 1981 წლიდან მუშაობდა.

პროფესორი ხუციშვილი 1980-იანი წლების ბოლოს და 90-იანი წლების დასაწყისში დაინტერესდა კონფლიქტოლოგიით. მაშინ ეს დარგი საქართველოში არ არსებობდა, მაგრამ დასავლეთში უკვე საკმაოდ იყო განვითარებული. იმ პერიოდში გიორგიმ დაიწყო მუშაობა თბილისის მენეჯერთა სკოლაში და პირველად სწორედ იქ შეიტანა კონფლიქტოლოგიის სასწავლო კურსი (1987 წ.).

1992 წელს დაარსდა ეროვნულ უმცირესობათა და ადამიანის უფლებათა სახელმწიფო კომიტეტი, სადაც სპეციალურად პროფესორ გიორგი ხუციშვილს გაუხსნეს „კონფლიქტების კვლევისა და ანალიზის

ცენტრი“. ამ დროს უკვე შეიარაღებული კონფლიქტები მძვინვარებდა საქართველოში, შესაბამისად, ცენტრი დიდი გამოწვევების საპასუხოდ შეიქმნა და კონფლიქტების მეცნიერულ კვლევაზე ორიენტირებული პირველი სახელმწიფო სტრუქტურა იყო საქართველოში.

1993 წლის 8 იანვარს გიორგი ხუციშვილმა გაიმარჯვა აშშ-ის საერთაშორისო კვლევის და გაცვლების საბჭოს (IREX) კონკურსში და, შედეგად, სტენფორდის (აშშ) უნივერსიტეტთან არსებულ საერთაშორისო უსაფრთხოებისა და შეიარაღების კონტროლის ცენტრში მკვლევარ-მეცნიერის თანამდებობაზე მიიწვიეს. ამერიკაში მუშაობისას იგი დიდმა ფილანტროპმა, მეცენატმა, ჰიულეტ-პაკარდის (Hewlett-Packard) თანადამაარსებელმა – დევიდ პაკარდმა – პერსონალურად დააფინანსა. მას, მოგვიანებით, იმავე ცენტრში შესთავაზეს პოსტსაბჭოთა სივრცის ეთნიკური კონფლიქტების მიმართულებით კონსულტანტის თანამდებობა მომდევნო წლის განმავლობაში (1994-95 წწ., კონტრაქტი #PR8575).

1993 წლის გაზაფხულზე ხუციშვილმა გაიმარჯვა ნატო-ს პროგრამაში და „კონფლიქტების კავკასიური კვანძი მზარდი გლობალური უსაფრთხოების ჭრილში“ – კვლევითი გრანტი მიიღო.

ამერიკაში მუშაობისას კოლეგებმარეკომენდაცია გაუწიეს გიორგის და მან დაფინანსების მისაღებად მიმართა ცნობილ ამერიკულ „ჯონ და კეთრინ მაკარტურების ფონდს“ (The John D. and Catherine T. MacArthur Foundation), რომლისაგან კონფლიქტებისა და მოლაპარაკებების დამოუკიდებელი ცენტრის დასაარსებლად პირველი გრანტი მიიღო. გრანტის პირობების მიხედვით, ამ წამოწყებაში მისი პარტნიორი გახლდათ სტენფორდის უნივერსიტეტი.

1994 წელს, ამერიკიდან დაბრუნებისთანავე, გიორგი ხუციშვილმა საქართველოში დააარსა პირველი დამოუკიდებელი პროფილური ორგანიზაცია, რომელმაც კონფლიქტების მეცნიერული შესწავლა და კონფლიქტების მშვიდობიანი მოგვარების საგანმანათლებლო მიმართულებით საქმიანობა წამოიწყო. 1994 წლის 8 აგვისტოს გიორგი ხუციშვილის ინიციატივითა და 63 დამფუძნებელი წევრის მონაწილეობით შედგა კრება და დაფუძნდა „კონფლიქტოლოგიისა და მოლაპარაკებათა სტრატეგიის საერთაშორისო ცენტრი“. გიორგი ხუციშვილს, კრების საერთო გადანაწევტილებით, დამაარსებლის სტატუსი მიენიჭა.

გიორგი ხუციშვილმა ორგანიზაცია აამუშავა და გააძლიერა თავის მეუღლესთან და თანამოაზრესთან, ნინო ციხისთავი-ხუციშვილთან ერთად. მათ 1995 წლის 8 აპრილს იქორწინეს, 1996 წლის 27 მაისს კი შეეძინათ ქალიშვილი – ვიქტორია-სოფიო ხუციშვილი.

საქართველოს კანონმდებლობაში შესაბამისი ცვლილებების გამო კონფლიქტოლოგიის ცენტრმა რამდენიმე ხელახალი რეგისტრაცია გაიარა. 1998 წ. 30 დეკემბერს ცენტრის დასახელება შეიცვალა და დარეგისტრირდა შემდეგი დასახელებით: „კონფლიქტებისა და მო-

ლაპარაკების საერთაშორისო კვლევითი ცენტრი“, (International Center on Conflict and Negotiation (ICCN)) (www.ICCN.ge). კონფლიქტოლოგიის ცენტრს (როგორც მას საზოგადოებაში დღემდე უწოდებენ), სიცოცხლის ბოლომდე ხელმძღვანელობდა პროფესორი გიორგი ხუციშვილი.

1994 წელს გიორგი ხუციშვილი საერთაშორისო სამართლისა და საერთაშორისო ურთიერთობების დეპარტამენტის კონფლიქტებისა და მშვიდობის კვლევათა ასოცირებული პროფესორი გახდა ივ. ჯავახიშვილის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტში, სადაც მოღვაწეობდა 2006 წლამდე.

1995 წელს აშშ-ში ჰარვარდის სამართლის სკოლის მოლაპარაკებათა ტრენინგში წარმატებული მონაწილეობის გამო მას სერტიფიკატი გადაეცა. ტრენინგი იურისტთა ინსტიტუტის პროგრამით განხორციელდა. მანამდე, ასეთივე კურსი მან შვედეთში (1988-89 წწ.) გაიარა. 1995 წლიდან 1997 წლის ჩათვლით იგი დაინიშნა სოციოლოგიის პროფესორად ჰავაის ამერიკული უნივერსიტეტის თბილისის ფილიალში. 1995 წელს ხუციშვილი, საქართველოს ფილოსოფიის მეცნიერებათა აკადემიის ერთ-ერთი დამფუძნებელი, ვიცე-პრეზიდენტად აირჩიეს. აღნიშნული თანამდებობა 1997 წლის ჩათვლით ეკავა.

1996 წ. 9 ნოემბერს საქართველოს პრეზიდენტმა ედუარდ შევარდნაძემ პროფესორი გიორგი ხუციშვილი ახლად დაარსებული სახალხო დამცველის ინსტიტუტის პირველ კანდიდატად – სახალხო დამცველად – წარადგინა. ამას წინ უძღოდა საქართველოში წარმოდგენილი დიპლომატიური კორპუსის მხრიდან გიორგი ხუციშვილის კანდიდატურის ხანგრძლივი ლობირება, მათი რეკომენდაციების საქართველოს პრეზიდენტისთვის მიწოდება, რათა პრეზიდენტს ამ ახალი თანამდებობის შესაფერისი კანდიდატურისათვის მხარი დაეჭირა. მაშინდელი საპარლამენტო უმრავლესობის, „მოქალაქეთა კავშირის“ ფრაქციასთან კანდიდატის წინასწარი შეხვედრისას, პროფესორი გიორგი ხუციშვილი არ დათანხმდა სახალხო დამცველად მისი არჩევის შემთხვევაში პარტიული დავალებების შესრულებას. მან განაცხადა, რომ სახალხო დამცველის ინსტიტუტი დამოუკიდებელი იქნებოდა. ეს განცხადება გადამწყვეტი აღმოჩნდა და გიორგი ხუციშვილმა პარლამენტში საკმარისი ხმები ვერ დააგროვა.

1995 წლიდან იგი გამოსცემდა და რედაქტორობდა სამენოვან პერიოდულ ჟურნალებსა და ბიულეტენებს, რითაც კონფლიქტებისა და მშვიდობის სფეროს შესაბამისი საექსპერტო და საგანმანათლებლო მასალას ავრცელებდა კონფლიქტით დაზარალებულ მოსახლეობაში. ამ საქმემ დიდი წვლილი შეიტანა საზოგადოების გაძლიერებაში („კონფლიქტები და მოლაპარაკებები“ (1995-2001); „ალტერნატივა“ (1996-1998); „მონადა“ (1997-1998); „კონფლიქტის ალტერნატივა“ (1998-2003); „დრო მშვიდობისა“ (2001-2013)).

1995 წლიდან გიორგი ხუციშვილის ინიციატივით საფუძველი ჩაეყარა ქართულ-აფხაზურ და ქართულ-ოსურ დიალოგს სახალხო დიპლომატიის ფორმატით. შეიარაღებული კონფლიქტების შემდეგ ცალკეული კონტაქტები არსებობდა კონფლიქტით გახლეჩილ საზოგადოებაში, თუმცა, დიალოგის დაწყების თვალსაზრისით, კონფლიქტების და მოლაპარაკებების საერთაშორისო კვლევითი ცენტრი, გიორგი ხუციშვილის თაოსნობით, პიონერი იყო. მან პირველი დიალოგის პროცესის დაწყების შესახებ წინადადებით მიმართა აფხაზებს მოსკოვში, კონფერენციაზე (1995 წ.), სადაც შეხვდა მანანა გურგულიასა და რომან დბარს. ხუციშვილმა ამ იდეით დააინტერესა აგრეთვე კუმარ რუპესინკხე, რომელიც მაშინ „საერთაშორისო განგაშის“ (International Alert, (IA) London) წარმომადგენელი იყო და, შემდგომში, პირველი ქართულ-აფხაზური დიალოგის პროექტი მისი მხარდაჭერით განხორციელდა. პირველი ქართულ-აფხაზური დიალოგი 1996 წლის ივლისში შედგა. დიალოგის პროგრამა მრავალი წელი გაგრძელდა.

ქართულ-ოსური მოლაპარაკებების პროცესი დაიწყო 1995 წელს. პროფესორ ხუციშვილს დაუკავშირდა ცნობილი მეცნიერი როჯერ ფიშერი, რომელმაც შესთავაზა თანამშრომლობა ქართულ-ოსური და ქართულ-აფხაზური ფორმატით (Conflict Management Group (CMG) US). ასე დაიწყო ქართულ-ოსური დიალოგის პროცესი ნორვეგიის ლტოლვილთა საბჭოს (NRC) მხარდაჭერით. ეს ორგანიზაცია ხუციშვილის ცენტრის პარტნიორი იყო იმთავითვე და დევნილთა სამშვიდობო, საგანმანათლებლო პროგრამებს უზრუნველყოფდა. პირველი ქართულ-ოსური შეხვედრა 1996 წ. იანვარში, ქ. ოსლოში (ნორვეგია) სწორედ ნორვეგიის ლტოლვილთა საბჭოს თხოვნით შედგა.

1996 წელს გიორგი ხუციშვილმა ნატო-სთან ერთობლივი სემინარი „კავკასიისათვის რეგიონული უსაფრთხოების კონცეფციის შემუშავება“ ჩაატარა. ეს სემინარი მაღალი სტატუსის იყო მისი ორგანიზაციისათვის. კონფერენციამ დასავლეთის ყურადღება მიიპყრო საკითხით – „ჩვენ ჯერ არა ეროვნული უსაფრთხოების, არამედ რეგიონული უსაფრთხოების კონცეფციების შემუშავება გვჭირდება“. სემინარის მუშაობის თემა დაეფუძნა გიორგი ხუციშვილის იდეას, რომელიც მან ნატო-ს შესთავაზა. ნატო იმ პერიოდში პრაქტიკულად ყველა პოსტსაბჭოთა ქვეყანაში ეროვნული უსაფრთხოების კონცეფციას აყალიბებდა და ამით ეხმარებოდა სახელმწიფოებს. ხუციშვილის იდეა – ეროვნული უსაფრთხოების კონცეფცია არ შეიძლება განვითარდეს რეგიონული უსაფრთხოების კონცეფციის გარეშე – განიხილა და შეაჯამა სემინარმა. შედეგები გამოქვეყნებულია ქართულ და ინგლისურ ენებზე წიგნებში: „კავკასიისათვის რეგიონული უსაფრთხოების კონცეფციის შემუშავება“, საერთაშორისო კონფერენციის მასალები, 1996 წლის 4-6 ოქტომბერი, თბილისი, საქართველო. რედაქტორი

გიორგი ხუციშვილი, 1997. ნატო-ს მხრიდან ეს მიდგომა შემდგომში სხვადასხვა ქვეყანაში დაინერგა.

1998 წელს ხუციშვილი მიიწვიეს საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის ჰუმანიტარულ-ტექნიკურ დეპარტამენტში კონფლიქტების კვლევების პროფესორად. უნივერსიტეტში ლექციებს 2001 წლის ჩათვლით კითხულობდა. 2006-2011 წწ. წლების მანძილზე იგი სრული პროფესორი იყო საქართველოს უნივერსიტეტში.

2001–2010 წწ. გიორგი ხუციშვილი, როგორც ექსპერტი, წევრად იყო მიწვეული სხვადასხვა სამინისტროსთან არსებულ სახელმწიფო კომისიებში: ტრანსკავკასიური მილსადენის, მედია თავისუფლების, ეროვნული უსაფრთხოების კონცეფციის, სამოქალაქო საზოგადოებასთან თანამშრომლობის, კონფლიქტების მოგვარების, არჩევნებისა თუ სხვა თემებზე.

2003 წელს მან, ცნობილი პიროვნებების მონაწილეობით, სპეციალური სხდომა მოიწვია და დააარსა „საზოგადოებრივი მოძრაობა რელიგიური ექსტრემიზმის წინააღმდეგ“ იმ პერიოდში მომძლავრებული რელიგიური ექსტრემიზმის ძალადობრივი ქმედებების საპირწონედ. მისი საქმიანობის პერიოდში იგი მუდმივად უჭერდა მხარს კანონის უზენაესობის, არაძალადობრივი ქმედებებისა და შემწყნარებლობის დამკვიდრებას საზოგადოებაში.

2003-2013 წლებში გიორგი ხუციშვილი „შეიარაღებული კონფლიქტების პრევენციის გლობალური ქსელის“ – ჯიპაკის (www.gppac.net) – ერთ-ერთი დამფუძნებელი წევრი გახლდათ. ქსელის ფორმატში იგი მსოფლიოში სხვადასხვა კონფლიქტის შემსწავლელ ჯგუფთა მუშაობაში მონაწილეობდა. აგრეთვე, საერთაშორისო კონფლიქტების შესწავლის, პრევენციისა თუ მოგვარების სპეციალურ მისიათა წევრად ირიცხებოდა.

2006 წ. მისი აქტიური მხარდაჭერით სამოქალაქო საზოგადოება სტრუქტურული ძალადობის წინააღმდეგ გაერთიანდა და არასამთავრობო ორგანიზაციათა რეგულარული კონგრესის მონვევით დაიწყო ერთიანი პლატფორმის შემუშავება. არასამთავრობო ორგანიზაციათა პირველი კონგრესი საქართველოში 2006 წ. ჩატარდა. მეორე და მესამე კონგრესი კი – 2007, 2008 წლებში, საქართველოს არასამთავრობო ორგანიზაციათა ფართო მონაწილეობით.

2008 წ. რუსეთ-საქართველოს აგვისტოს ომის შემდეგ პროფესორ გიორგი ხუციშვილის ინიციატივით იწყება ომისშემდგომი ქართულ-რუსული დიალოგის შეხვედრებისა და მოლაპარაკებათა ციკლი, რომელსაც შემდგომში „სტამბოლის პროცესი“ დაერქვა, რადგან ომისშემდგომი პირველი შეხვედრა ქ. სტამბოლში, 2008 წლის ნოემბერში ჩატარდა. პირველივე შეხვედრით საფუძველი ჩაეყარა საექსპერტო დიალოგს, რომლის ფორმატში დღესაც გრძელდება შეხვედრები. ექსპერტები დიალოგის გზით ერთობლივად იკვლევენ არსებული

კონფლიქტის ფუნდამენტურ მიზეზებსა და გამოსავლის გზებს. ქართულ-რუსული დიალოგის შედეგად კრიზისიდან გამოსვლის გზების შესახებ ნაშრომები წიგნად გამოქვეყნდა.

2008-2009 წწ. ევროკომისიის საერთაშორისო პროგრამაში ხუციშვილი ქართულ-აფხაზური კონფლიქტის მრავალარხიანი დიალოგის უფროსი მკვლევარი იყო ქართული მხრიდან.

2001-2002, 2009, 2011-2012 წლებში ამერიკის განვითარების სააგენტომ (USAID) იგი საქართველოში კონფლიქტის შეფასების მისიის ჯგუფის წევრად მიიწვია.

გ. ხუციშვილი იყო ერთ-ერთი ინიციატორი და დამფუძნებელი „საზოგადოებრივი საკონსტიტუციო კომისიისა“ (Public Constitutional Commission (PCC), www.konstitucia.ge), რომელიც შეიქმნა ქვეყანაში არსებული პოლიტიკური კრიზისის საპასუხოდ და გააერთიანა ქვეყნის ცნობილი კონსტიტუციონალისტები და საზოგადო მოღვაწეები. 2009-2011 წწ. საზოგადოებრივმა საკონსტიტუციო კომისიამ შემუშავა კონსტიტუციის სრულიად განახლებული, საქართველოსთვის უფრო დაახლოებული და მისაღები რედაქცია, რომელიც თავისუფალი იყო ყველა პოლიტიკური და პარტიული ინტერესისგან. კონსტიტუციის ახალი რედაქციის ვერსია კომისიის 17 წევრის ავტორობით ქართულ და ინგლისურ ენებზე 2010 წლის 9 აპრილს გამოიცა წიგნად (საქართველოს კონსტიტუციის ახალი რედაქციის განვრცობილი კონცეფცია, თბილისი, 2010 წ. 9 აპრილი, ISBN 978-9941-0-2364-4).

წლების მანძილზე გიორგი ხუციშვილი მიწვეული გახლდათ ივ. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტში აკადემიური თანამდებობის დასაკავებელ კომისიათა და სოციალურ მეცნიერებათა ხარისხის მიმნიჭებელი სამეცნიერო საბჭოს წევრად.

2013 წლის 4 ოქტომბერს, დილის ათ საათზე, პროფესორი გიორგი ხუციშვილი აკადემიური თანამდებობის დასაკავებელი კომისიის დანიშნულ სხდომაზე დასასწრებად ივ. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის მე-4 კორპუსში მივიდა. სხდომის დაწყებიდან ხუთ წუთში (10:10 სთ.) გიორგი ხუციშვილი მოულოდნელად შეუძლოდ გახდა და გარდაიცვალა 64 წლის ასაკში. ამის შესახებ ინფორმაცია მყისიერად გავრცელდა ყველა მედიასაშუალებით. მისი მგლოვიარე ოჯახი და ორგანიზაცია სამძიმარს თვეების მანძილზე ღებულობდა საქართველოსა და მსოფლიოს მრავალი კუთხიდან. ათეული წლების განმავლობაში გიორგი ხუციშვილს ყოველდღიური კავშირი ჰქონდა საზოგადოებასთან უამრავი საგაზეთო, ტელე, რადიო ინტერვიუთი და წერილებით.

ხალხისათვის სიმართლის თქმა და ყველა სირთულის, კრიზისისათვის თუ გასაჭირიდან გამოსავლის მშვიდობიანი გზების ჩვენება მისი მთავარი ამოცანა იყო.

გიორგი ხუციშვილის შესახებ:

1996-1997 – ვინ ვინაა საქართველოში, პირველი გამოცემა, გამომცემლობა დიოგენე, 1997 წ.

1997 – საპატიო ლიდერთა საერთაშორისო საძიებელი, ამერიკის ბიოგრაფიული ინსტიტუტი; 1998 – ვინ ვინაა საერთაშორისო საძიებელი, საერთაშორისო ბიოგრაფიული ცენტრი, კემბრიჯი, დიდი ბრიტანეთი;

1998-1999 – ვინ ვინაა საქართველოში, მეორე გამოცემა, ქართული ბიოგრაფიული ლექსიკონი; ქართული ბიოგრაფიული ცენტრი, 1999 წ.;

2001-2002 – ვინ ვინაა საქართველოში, მესამე გამოცემა, ქართული ბიოგრაფიული ლექსიკონი; ბაკურ სულაკაურის გამომცემლობა – ქართული ბიოგრაფიული ცენტრი, 2002 წ.

2007 წ. – საქართველოს სამოქალაქო სექტორმა გიორგი ხუციშვილის კანდიდატურა საზოგადოებრივი მაუწყებლის სამეურვეო საბჭოს წევრად წარადგინა. ასევე, მისი რეკომენდაცია საქართველოს სახალხო დამცველმა სოზარ სუბარმა წარადგინა. როგორც ეს მოსალოდნელი იყო, გიორგი ხუციშვილის პრინციპული პოზიციისა და დამოუკიდებლობის მაღალი ხარისხის გამო, საქართველოს პარლამენტმა გიორგი ხუციშვილი სამეურვეო საბჭოს წევრად არ აირჩია.

2008 – რადიო თავისუფლების დღიურები. რადიო „თავისუფლება“, 2009 წ.

საპატიო ნოდებები, ჯილდოები, პრემიები, პრიზები:

1990 წელს მიენიჭა ატლანტის (ჯორჯიას შტატი, აშშ) საპატიო მოქალაქის ნოდება;

1993 წელს აირექსის (IREX) პროგრამაში გაიმარჯვა;

1993 წელს გახდა ნატო-ს პირველი სტიპენდიანტი საქართველოში;

1994 წელს მისი საქმიანობის გაგრძელება სტენფორდის უნივერსიტეტში (აშშ) დამატებით 1 წლით დიდმა მეცენატმა დევიდ პაკარდმა დააფინანსა;

1995 წელს საქართველოს კულტუროგრამის შემუშავებისათვის მადლობის სიგელი გადაეცა დ. კენედის სახ. საერთაშორისო კვლევების ცენტრისა და კულტუროგრამის ცენტრის მიერ (აიოვას შტატი, აშშ);

2006 წელს მიენიჭა ლოს-ანჯელესის (კალიფორნიის შტატი, აშშ) საპატიო მოქალაქის ნოდება;

2008 წელს მადლობის სიგელი გადაეცა „მომავლის გზის“ მიერ სილარიზის ზღვარს ქვემოთ მყოფი ოჯახებისათვის განეული დახმარებისთვის;

2008 წელს საქართველოში ეთნოსთაშორისი ტოლერანტობის ხელშემწყობ საქმეში შეტანილი წვლილისთვის გადაეცა გამარჯვებული

კონკურსანტი ბავშვის მიერ შესრულებული ნახატი ორგანიზაცია „მრავალეროვანი საქართველოს“ მიერ;

2009 წელს გიორგი ხუციშვილს და მის ორგანიზაციას, კონფლიქტებისა და მოლაპარაკებების საერთაშორისო კვლევით ცენტრს გადაეცა წლის ტოლერანტის სიგელი სახალხო დამცველთან არსებული ტოლერანტობის ცენტრისაგან;

2010 წელს მიენიჭა მშვიდობის ელჩის წოდება მშვიდობის მსოფლიო ფედერაციისგან;

2013 წელს 15 ნომბერს გიორგი ხუციშვილს გარდაცვალების შემდეგ გადაეცა სახალხო დამცველის ჯილდო წლის ტოლერანტი ადმიანის წოდების მინიჭებასთან ერთად.

აკადემიური საგანმანათლებლო საქმიანობა:

1974-1986 წწ. – კლასიკური ფილოსოფია, ივ. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი;

1983-1986 წწ. – სიმბოლური ლოგიკა, თბილისის უცხო ენათა ინსტიტუტი; 1980-1993 წწ. – კლასიკური ფილოსოფია ინგლისურ და რუსულ ენებზე, თბილისის უცხო ენათა ინსტიტუტი;

1987-1991 წწ. კონფლიქტების გადანყვევის საფუძვლები, თბილისის ბიზნესსკოლა, (ამჟამად – თავისუფალი უნივერსიტეტი);

1988-1991 წწ. – ბიზნესინგლისური; თბილისის ბიზნესსკოლა (ამჟამად – თავისუფალი უნივერსიტეტი);

1994-1996 წწ. – თანამედროვე მეცნიერების საფუძვლები (ინგლისურ ენაზე) სინქრონის კურსები თბილისის უცხო ენათა ინსტიტუტი;

1996-1997 წწ. – შესავალი სოციოლოგიაში (ინგლისურ ენაზე), ჰავაის ამერიკული უნივერსიტეტის თბილისის ფილიალი;

1999-2001 წწ. მშვიდობის მშენებლობა და კონფლიქტების მენეჯმენტი – საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტი;

1994-2006 წწ. კონფლიქტის თეორიები (საბაკალავრო და მაგისტრატურის სტუდენტებისთვის, ივ. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი);

2007-2011 წწ. კონფლიქტის საერთაშორისო ანალიზი, სამაგისტრო პროგრამის სტუდენტთათვის, თავისუფალი უნივერსიტეტი.

პერსონალური ჩართულობა, კონფლიქტის ზონებში მუშაობა, მედიაცია:

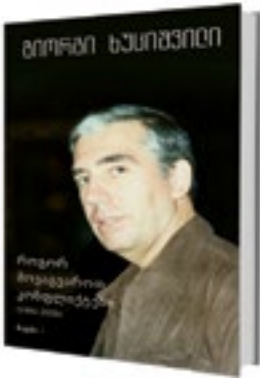
აფხაზეთი, ცხინვალის რეგიონი/სამხრეთ ოსეთი; კვიპროსი (ჩრდილოეთ და სამხრეთ ნაწილები); კოსოვო და სერბეთი; მინდანაო (ფილიპინები); ბასკეთი (ესპანეთი); მოლდოვა და დნესტრისპირეთი; შრი-ლანკა; ბოსნია და ჰერცეგოვინა; ჩრდილოეთ ირლანდია; ჩრდილოეთ კავკასიის რეგიონები; იერუსალიმი, დასავლეთი სანაპირო; ლიბანი (ახლო აღმოსავლეთი) და სხვ.

პუბლიკაციები:

18 მონოგრაფიის ავტორი, თანაავტორი და/ან რედაქტორი-შემდგენელი; ქართულ, ინგლისურ და რუსულ ენებზე გამოქვეყნებული 200-ზე მეტი სამეცნიერო სტატიის ავტორი ან თანაავტორი, 1 გამოქვეყნებული მოთხრობისა და მრავალი პუბლიცისტური წერილის ავტორი.¹

¹ იხ. სრული ბიოგრაფია და ბიბლიოგრაფია <https://wikipedia.org/გიორგი ხუციშვილი.ნ.ც.>

ფილოსოფიის მეცნიერებათა დოქტორის, პროფესორ
გიორგი ხუციშვილის (1948-2013) გარდაცვალების შემდგომი
გამოცემები კონფლიქტების, მშვიდობისა და ფილოსოფიის
მეცნიერებებში

როგორ მოვაგვაროთ
კონფლიქტები (1991-2005)
წიგნი I, ქართულ ენაზე

როგორ მოვაგვაროთ
კონფლიქტები (2006-2013)
წიგნი II, ქართულ ენაზე

როგორ მოვაგვაროთ კონფლიქტები
(1990-2013)
წიგნი III, რუსულ ენაზე

როგორ მოვაგვაროთ კონფლიქტები
(1994-2013)
წიგნი IV, ინგლისურ ენაზე

შრომები ფილოსოფიაში
წიგნი V, რუსულ ენაზე